

OverLeven

OverLeven

Antonietta Brau

Colofon:

Schrijver : Antonietta Brau

ISBN : 9789403753508

Omslagontwerp : Antonietta Brau

Copyright : © Uitgeverij Maneki Neko

Jaar van verschijnen : 2024

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke ander wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I'm wearing my heart like a crown

Freddie Mercury

Voor u

1

'Maar zo is het nu eenmaal gegaan', zeggen mijn gedachten.

Ik had het best leuk gevonden, om een of twee kinderen te hebben. En ik zou een verdomd goede moeder zijn geweest. Niet zo'n azijn-zeik moeder die haar kinderen elke kans ontnemt om zelf dingen te ervaren. Zoals: 'Pas op, Harm! Anders mors je op je kleding en iedereen weet dat je ketchup nooit uit je kleding kunt wassen! En dan moet er weer iets nieuws gekocht worden en het leven is al duur genoeg!'

Maar ik zou ook niet zo'n moeder zijn die haar kinderen maar laat aanmodderen omdat ze een geweldig leven op Instagram heeft. 'Nou, wat lief! Heb je dat speciaal voor mijn verjaardag gekocht? Zet maar even neer Harm. Ik ben even bezig met een selfie. En het is ook wel een beetje mijn dag, toch? Ik kijk zo wel wat je voor me gekocht hebt, maar ik moet nu even delen dat ik een jaar ouder ben en nog steeds een killer body heb! Het kan wel even duren, hoor. Ga anders maar even buiten spelen!'

Nee. Niets van dit alles. Ik zou een geweldige moeder zijn geweest. Met geweldige kinderen.

Ik zou absoluut een geweldige moeder zijn geweest... Maar het is anders gelopen.

Ik heb laatst een teddybeer gekocht. Zomaar. Of misschien toch niet zomaar. Op het moment dat ik het kocht, dacht ik aan mijn zoontje, Harm. In het echte leven heb ik geen zoon, maar in mijn hoofd bestaat hij. Harm is zijn naam. Het zou een geweldig cadeau zijn voor zijn vierde verjaardag. In mijn verbeelding kijkt hij verrast op, als hij de beer uitpakt. Een beer

groter dan hemzelf en met een vriendelijk gezicht. Hij heeft er een beervriendje bij en is er ongelooflijk trots op. Hij noemt de beer Jos en ze zijn onafscheidelijk.

Beer Jos slaapt nu bij mij in bed. En soms als ik me eenzaam voel, maar ook als ik me niet eenzaam voel, dan knuffel ik er even mee. En als ik dan goed luister dan zegt beer Jos: 'Welterusten Giorgina, slaap lekker!'

In zekere zin kun je dus zeggen dat ik geen vrijgezel meer ben. Ik heb een bed partner die me welterusten wenst. En elke nacht slaap ik op zijn borstkas en luister ik naar zijn hartslag. Een heerlijk ontspannend geluid.

In werkelijkheid komt het geluid van zijn hartslag uit mijn telefoon. Van een app die ik heb gedownload. Maar dat hindert niet. Ik ben niet alleen. Ik leef met iemand met een hartslag. Ik ben met Jos, en ik hoop dat we nog lang samen mogen zijn.

Wat als blijkt dat het waar is? Dat er niet op elk potje een dekseltje past... Misschien als ik niemand vind die het met mij aandurft... Er zijn wel mannen geweest die interesse hebben getoond. Niet veel. Om precies te zijn drie. Oké, twee. Maar in mijn ogen waren dat mongolen. Dat woord mag ik natuurlijk niet gebruiken. Dan ben ik een fout mens. Er was eens een tijd dat men automatisch begreep wat je bedoelde en dat je met dergelijke woorden niemand wilde beledigen; dat men niet alles persoonlijk zo nam. Maar tijden zijn veranderd. Nerds is misschien een beter woord om deze geïnteresseerden te omschrijven. Vooralsnog is het dus Giorgina Calangida en Jos.

Cristina staat in stilte in de buitenlucht en staart naar de grond. Het is nu bijna drie maanden geleden dat ze haar man heeft verloren. Ze bukt en aait over het grafmonument dat pas geplaatst is.

'Het is mooi geworden', zegt ze rustig. 'Je dochter en ik hebben het er moeilijk mee. Maar we moeten sterk blijven. Giorgina is sterk. En ik doe alsof ik sterk ben', grinnikt ze wat nerveus. Als ze weer omhoog komt, cirkelt er een libelle om haar heen. Het lijkt of de libelle al vliegend een hart in de lucht tekent. Cristina veegt een traan weg en glimlacht naar de cirkelende libelle.

'Dank je, Frits. Ik weet dat jij het bent. Dank je.'

Het is de eerste keer in mijn leven dat ik ga meezingen in een koor. Om eerlijk te zijn, lijkt het niks voor mij. Het is op advies van mijn huisarts. Ik was naar hem toe gegaan omdat ik wilde praten over de zorgen die ik over mijn moeder heb. Papa's dood heeft haar geknakt. Zelf zegt ze dat ze zich afgesneden of geamputeerd voelt. Ze bezoekt papa's graf elke dag. Ik vind het moeilijk om haar te zien lijden en niets te kunnen doen.

Mijn huisarts heeft me gezegd dat ik haar kan helpen door mezelf te helpen. Hij stelde voor om in een koor te gaan. 'Zingen is goed tegen stress en het is ook goed voor de luchtwegen', heeft hij gezegd. En nu sta ik hier in het pop koor. Koor Coraggio.

Ik vraag me af wat voor baat mijn moeder erbij heeft als ik hier een potje ga zingen. Als ik naar de wc moet, moet ik dat toch ook zelf doen? Niemand anders kan toch voor mij naar de wc gaan? Waarom bedenk ik dit soort dingen altijd als het kwaad is geschied?, vraag ik me schouderophalend af.

De koordirigent stelt zich voor. Ze heet Tess en heeft kort maar wild haar. Je zou denken dat het een vlot en pittig type was. Maar ze praat eentonig, lijsig. En heel irritant dat ze het laatste woord van elke zin met een hoog stemgeluid eindigt.

Ze zegt dat iedereen kan zingen en dat zingen gelukkig maakt. Ik hoop dat deze inspirerende speech niet nog langer gaat duren want ik heb er eigenlijk al genoeg van en we moeten nog beginnen met zingen. Ze vertelt iets over het geluk dat van binnen komt. Mijn gedachten schakelen

het welkomstpraatje uit. Als Tess een toon op de piano laat horen, weet ik dat ik het heb overleefd. We gaan zo zingen en ze vraagt ons de eerste toon mee te neuriën. Ze zet het nummer 'Don't stop me' van Queen in. Ik sta naast een jonge meid van een jaar of twintig. Ik denk dat ze playbackt of misschien heeft ze geen stembanden. Je hoort haar in ieder geval niet zingen. Tess loopt langs ieder lid van het koor. Ze steekt een duim omhoog als ze vindt dat je goed meedoet. Bij het meisje dat naast mij staat zegt ze:

'Klinkt goed. Ga zo door!' Ik knip met mijn vingers naast mijn oren om me ervan te overtuigen dat ik niet doof ben. Heel bijzonder als je kunt zingen zonder je stembanden te gebruiken. Ik zing mee en hoop maar dat mijn moeder er iets aan heeft.

Een oudere man loopt over straat. Hij praat tegen zijn hondje:

'Dat was weer iemand die zei dat ik op de Kerstman lijk. Ze hebben misschien ook nog gelijk! Ik ben de Kerstman! Ik heb alleen maar gegeven, netjes belasting betaald en toch in deze situatie beland. Maar we hebben het niet slecht samen hè Tommy.'

Het hondje, een witte terriër met een bruine vlek op zijn rug, kijkt omhoog en lijkt begrijpend te glimlachen naar zijn baas. 'Jarenlang hard gestudeerd', praat de man verder. 'Maar al die diploma's zijn hier op straat niets waard. Maar het heeft geen zin om boos of zuur te worden. Daar hebben we alleen onszelf mee. We moeten door en ik beloof je dat het goedkomt, jongen!' Hij neemt plaats op een bankje in het park. 'Ach', zegt hij, 'het is eigenlijk al goed. Ik ben niet alleen. Ik heb jou. Meer heb ik niet nodig.' Hij aait het hondje over de bol en gezamenlijk wandelen ze verder.

Ik heb een soort van gekke tic. Ik sluit nooit de keukenla nadat ik er iets heb uitgehaald. Ik weet niet waarom ik dat doe, maar ik doe het nu eenmaal. Het is trouwens niet alleen de keukenla. Het zijn alle laden of kasten. Ik sluit niks af. Alleen de deur van de ijskast valt vanzelf dicht na deze te hebben geopend.

Het gezegde luidt: 'Een ezel stoot zich niet tweemaal aan dezelfde steen.' Nou, ik wel, hoor! Het is me al vele malen gebeurd dat ik mijn hoofd - nadat ik gebukt heb - tegen het opengelaten keukenkastje heb gestoten. Builen en blauwe plekken heb ik eraan overgehouden. Maar ik heb er niets van geleerd; meer dan de helft van alle deurtjes en laatjes staan nog steeds wagenwijd open.

En nu doe ik het dus ook op mijn werk. De bovenste la in het ladeblok onder mijn bureau, staat wagenwijd open. En ik heb niets in de gaten. Totdat mijn collega Agnese ineens naast mij staat. Ze laat me een casus zien waar ze mijn hulp bij nodig heeft. Ik merk dat ze langs mij heen naar mijn uitgestalde ladeblok staart. Snel geef ik een zwieper aan de lade, zodat hij dicht valt. Maar ik weet dat het te laat is. Ik weet wat zij heeft gezien.

Ik heb heus geen geheimen, maar het zijn mijn zaken. Ze heeft gezien dat ik dieetpillen in mijn lade bewaar. Maar ook maandverband, een doosje moerbeien, een fles mondwater, billendoekjes en vele flaconnetjes met desinfectie voor schone handen zonder zeep. Misschien heeft ze ook niet alles gezien, maar ik weet gewoon dat ze de dieetpillen heeft gezien. Om het simpele feit dat er met koeienletters '*Dieetpillen*' op geschreven staat.

Ik heb ze niet nodig. Ik heb geen overgewicht maar ik las ooit in een tijdschrift dat deze dieetpillen zich volzuigen met water en dat je dan de komende uren geen honger meer hebt. Dus ik dacht dat het wel handig

was voor als ik een keer mijn broodtrommel zou zijn vergeten. Dan zou ik gewoon zo'n pil kunnen innemen. En dan zou mijn maag evengoed gevuld zijn. Geen hongergevoel dus. Daarom heb ik ze gekocht. Of ze werken, weet ik niet. Ik ben regelmatig mijn broodtrommel vergeten mee te nemen. Maar hier vlakbij het kantoor zit een supermarkt en dan haal ik gewoon even een paar krentenbollen. Je zou dus kunnen zeggen dat die dieetpillen overbodig zijn. Maar je weet het nooit. Misschien komen ze nog eens van pas.

Ik heb naar de casus van mijn collega gekeken en heb geconstateerd dat ik haar niet helpen kan. Ik glimlach, verontschuldig me en geef haar de casus onopgelost terug.

'... en zo heeft iedereen zijn problemen', voeg ik eraan toe.

'Iedereen? Nou Giorgina, jij hebt helemaal geen problemen!', sneert Agnese giftig naar me. 'Jij hebt geen kinderen en dus heb jij geen problemen!', en ze beent weg.

Ze heeft gelijk. Ik heb geen kinderen. Ik heb niet eens een man! Niet eens een kat. Maar wat zou het leuk zijn geweest als ik kinderen of één kind zou hebben. Ik denk dat mijn moeder dan veel minder triest zou zijn geweest als ze een kleinkind zou hebben. We zouden samen naar speeltuinen en pretparken zijn gegaan. Het zou mij dolgelukkig maken.

Ik verzink in een soort van verliefde gedachte. En dan ineens hoor ik mezelf hardop roepen:

'Ik ben zwanger!'

Ik glimlach en snik van geluk van dit geweldige nieuws dat net zo nieuw voor mij is, als voor mijn collega's. Maar niemand reageert. Dan realiseer ik me dat mijn inlevingsvermogen levensecht is. Mijn glimlach verdwijnt en ik voel opluchting omdat ik het toch niet hardop heb gezegd. Het is stil op de afdeling. Ik slaak nogmaals een zucht van verlichting. Godzijdank heb ik het niet hardop gezegd! Niets aan de hand.

'Gefeliciteerd', zegt een mannelijke collega uit het niets.

'Dank je', antwoord ik aarzelend. Waarmee feliciteert hij mij eigenlijk? Mijn verjaardag is nog lang niet in zicht. Heb ik het dan toch

over de afdeling uitgeroepen? Nee. Ik denk het niet. Misschien is het een grap geweest. Ik ben nooit zo goed in het begrijpen van grappen. Ik trap altijd overal in. Ik moet nu stoppen met nadenken en mijn werk hervatten. Want daar word ik voor betaald.

'Jij zwanger? Hoe oud ben je wel niet? 49?', schalt Agnese. O God, ik heb het kennelijk toch hardop gezegd? Maar ik ben helemaal geen 49 jaar! Oké, ik ben ook geen 30 meer.

In theorie en in praktijk zou ik heus nog een kind kunnen baren. Alles van mijn vrouwelijkheid doet het nog. En ik zou het echt graag willen meemaken. Hoe zo'n wonder in mijn lijf zou groeien. En tegenwoordig hoor je dat zelfs vrouwen van 50 jaar nog een kind kunnen baren dus zo gek laat ben ik nu ook weer niet.

'Ik ben 44 jaar', zeg ik beheerst. 'En ik geef toe, dat is heel wat. Maar ik had een beetje meer enthousiasme verwacht. In ieder geval ben ik er zelf erg blij mee. En dat is het allerbelangrijkste.' Ik bluf en ik weet dat ik het niet had moeten zeggen. Ik had er een andere draai aan moeten geven. Maar ik was nog niet toe aan de werkelijkheid. Ik wilde het nog even zo laten. Ik wil zo graag dat het waar is. Ik weet ook niet waarom het moederschap mij niet is gegund. Maar wat ik nu voel is zo mooi. Op dit moment ben ik zwanger van een prachtig kind. Wat een heerlijk moment. Wat een leuke tijd gaat er aanbreken. De babykamer maken; kinderkleertjes kopen; het huis babyproof maken. De tranen rollen over mijn wangen van geluk.

'Wat leuk voor je?,' reageert een ander. 'Ik wist helemaal niet dat je een vriend had? Vertel eens. Wie is de vader?'

'Jos natuurlijk', antwoord ik, ter plekke verzonnen.

'Een vakantieliefde?'

'Nee! Ik ga al jaren niet meer op vakantie. Het is geen vakantieliefde', reageer ik enigszins afwezig. Ik zie in mijn ooghoeken blikken over en weer gaan maar het deert me niet. Ik heb iets belangrijkers aan mijn hoofd. Ik ga deze droom werkelijkheid maken!

'Maar die Jos? Is dat je vriend? Je hebt er nooit eerder over verteld?'

'Je hebt er ook nooit naar gevraagd', bijt ik terug. 'Jos is een geweldige beer van een vent', zeg ik huiverend van geluk. 'Zijn hartslag brengt me altijd in slaap', voeg ik er afwezig aan toe.

'Hij staat ook niet op je Facebook? Heb je een foto van jullie samen?'

'Natuurlijk niet.' Ik zeg het alsof het de normaalste zaak is. Normaal zijn ze ook nooit zo geïnteresseerd. Het kan me ook eigenlijk niet schelen wat ze van me denken. Ik heb nu al pijn in mijn buik en dat is een prachtig teken. Het leeft in me! Over negen maanden zal ik Harm of Roos in mijn armen sluiten.

Het weer is mild. Cristina heeft een nieuwe routine ontwikkeld. Een beetje tegen wil en dank. Ze is niet verplicht om elke dag naar de begraafplaats te komen. Maar op een of andere manier moet ze dit doen.

Ze kijkt om zich heen en fluistert in zichzelf: 'Al die namen, lieve Frits, daar hoort jouw naam toch helemaal niet tussen te staan?' Ze slikt haar tranen weg. 'Als iemand me vorig jaar zou hebben gezegd dat ik hier nu elke dag naar de grond zou staan staren, dan had ik diegene uitgelachen. Maar hier sta ik dan en ik snap er geen bal van. Waarom?'

Ze kijkt om zich heen, hopen op een teken, zoals gisteren in de vorm van een libelle. Maar dit keer gebeurt er niks.

De werkdag is voorbij. Ik gooi mijn huissleutels neer op het kastje in de hal. Een vlakke schelle knal snerpt indringend door merg en been. Als ik een partner had gehad dan had deze mij er misschien op gewezen dat ik niet zo hard met mijn sleutels moet gooien. Omdat dát de oren bezeert en de meubels beschadigt. Maar er is nooit iemand die op mij wacht als ik thuiskom. Geen man, geen kind, geen hond. Alleen de afwas van drie dagen geleden wacht op mij. Verder niemand. Ik kan smijten met mijn sleutels; ik ben niemand tot last. Alleen mezelf.

'Wat heb ik gedaan?', zeg ik in mezelf. Ik ben helemaal niet zwanger! En dat zullen ze de komende tijd wel gaan merken, want hoe graag ik het ook zou willen. Het is niet waar. Ik krijg geen mooie dikke buik. Of misschien ook wel. Als ik heel vaak patat ga eten of appelgebak. Dan krijg ik vanzelf een dikke buik. Ja, en een dikke kont en dikke poten, maar van patat komt nooit een mooi kindje ter wereld. Van patat kan ellende komen, als je er te veel van eet. Dat geldt natuurlijk voor bijna alles waar men te veel van neemt.

Ik moet nadenken. Hoe kan ik het oplossen? Waarom heb ik het gezegd? Ik had de tijd om te zeggen dat ik een grapje maakte, maar in plaats daarvan maakte ik het verhaal steeds een beetje mooier. Alsof ik mijn gelijk wilde bewijzen. Het zou ook een mooi verhaal zijn geweest.

Een sprookje. Mijn sprookje! Misschien kan ik wel heel snel zwanger worden van iemand die Jos heet? Ja, dat is de oplossing! Zou het niet geweldig zijn?

Toen ik mijn nieuws op het werk vertelde voelde ik me fantastisch! En nu voel ik nieuwe tranen van geluk opkomen. Ik ga zo snel ik kan zwanger worden. Wat een briljant idee!

Ik bekijk de contacten in mijn telefoon. Hoeveel 'Jossen' ken ik eigenlijk? Wat zou het geweldig zijn als ik een geschikte Jos vind! Ik denk dat ik zo'n ouderwetse kinderwagen ga kopen. Een roze. Ook als het een jongetje wordt, wil ik een roze kinderwagen. Ik ben dolgelukkig. Mijn leven heeft opeens weer zin! In mijn telefoon vind ik geen geschikte 'Jossen'. Ik kijk naar mijn bed partner met hartslag. Ik weet dat hier geen zwangerschap uit voort zal komen, maar het hindert niet. Ik heb de oplossing al gevonden.

Het is heel simpel. Ik hoef alleen een Jos te vinden om het wonder te laten geschieden. En dit wordt de kinderkamer! Als ik mijn ogen sluit, zie ik lichtblauwe wolkjes op het plafond; een schattig wiegje en ouderwets uitzijnde, maar moderne commode, misschien ook in zo'n pasteltint en allemaal poezenvoetjes op de muur in allerlei kleuren. Ik ga het niet zelf doen want ik wil dat het mooi gedaan wordt. Morgen ga ik op zoek naar